

๗๐

อย่าหาว่าพระชี้เกียจ

บวชเป็นพระ มีความสุขนะ

แต่ต้องเข้าใจงานของพระ

โยมก็ต้องเข้าใจงานของพระด้วย

แต่เดิมพระท่านก็เป็นคฤหัสถ์

มีชีวิตเหมือนชาวโลกทั่วไปที่ต้องทำมาหากิน

แต่เพราะเห็นภัยในวัฏสงสารจึงออกบวช

เห็นว่าชีวิตครอบครัwmันอึดอัด คับแคบ มีแต่เรื่องกังวลุ่นวาย

มีแต่ปัญหา ก็เลยปลีกตัวมาออกบวช

แล้วก็มาเรียนรู้เรื่องของพระ มาทำงานแบบพระ

ศึกษาฝึกฝนธรรมะ แล้วก็นำไปสั่งสอน

เพราะฉะนั้น จะไปหาว่าพระชี้เกียจ

เอาเปรียบสังคม ไม่ถูกนะ

ที่ท่านเป็นพระ ก็ต้องทำกิจของพระ

จะให้ไปทำอย่างฆราวาสไม่ได้

ชาติหนึ่งคนหนึ่ง ทำได้อย่างเดียว

ถ้าคุณหุสก็ก็ต้องทำมาหากิน

จะให้มาศึกษาธรรมะถึงชั้นละเอียดลึกซึ้ง มันยาก

เพราะฉะนั้นก็ต้องให้โอกาสกับผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร

หมดความจำเป็นที่จะใช้ชีวิตในเพศคุณหุส่ออกบวช

เราก็สนับสนุนท่าน ให้ท่านได้ทำความเพียร

ท่านก็จะได้เรียนรู้ศึกษาธรรมะให้ละเอียดลึกซึ้ง

แล้วก็นำมาถ่ายทอดให้ความรู้แก่ญาติโยม

โยมทำงานมาเหนื่อย ๆ ก็จะได้ฟังธรรมจากท่าน

พระฝากท้องเอาไว้กับโยม โยมก็ฝากเรื่องจิตใจเอาไว้กับพระ

พระฝากกาย โยมฝากใจ ต่างก็เกื้อกูลกัน

เพราะฉะนั้นอย่ามองว่า พระซีเกียจ เอาเปรียบสังคม
แต่ท่านทำประโยชน์ให้สังคม โดยทำหน้าที่เป็นครูสอนศีลธรรม
เป็นแบบอย่างที่ดีของคนดีที่โลกต้องการและโลกไม่เคยเห็นด้วย
และเป็นแหล่งแห่งความรู้ที่สอนเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต
เป็นแหล่งแห่งเมื่อนานบุญ ต้องแบ่งหน้าที่กันทำ

เพราะฉะนั้น ใครมองแคบ ๆ ตื้น ๆ ว่า พระเอาเปรียบสังคม
เล็กคตินะ มองใหม่ พระเป็นพระก็ต้องทำแบบพระ
โยมเป็นโยมก็ต้องทำแบบโยม
และพระเป็นครูสอนศีลธรรมที่ถูกต้องที่สุด
ปีหนึ่งมีผ้าแค่ ๓ ผืน เปลี่ยนปีละชุด
อาหารวันละมือ บางแห่ง ๒ มือแค่นั้น

๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖